

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **JUDr. P.**, bytom S., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Okenica Šula & Co., s.r.o., so sídlom Zámocká č. 30, Bratislava, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Trenčín, Krajský dopravný inšpektorát, Jilemnického č. 1, Trenčín**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-KDI-P-172/2010 zo dňa 17.12.2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/18/2011-47 zo dňa 19.7.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/18/2011-47 zo dňa 19.7.2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-KDI-P-172/2010 zo dňa 17.12.2010, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové

rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Novom Meste nad Váhom č. p. ORP-OPDP-ODINM-58/2010 zo dňa 27.9.2010 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a uložení pokuty podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch vo výške 60 eur. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu bol v medziach zákona. Podľa krajského súdu bolo nepochybné, že miesto, na ktorom žalobca odstavil vozidlo, je chodníkom a keďže šírka chodníka je 1,1 metra, bolo bezpečne preukázané, že priestor medzi vozidlom a plotom bol menší ako 1,5 metra, čo vyplynulo aj z fotodokumentácie. Námietku žalobcu, že meradlo nebolo certifikované, vyhodnotil krajský súd ako nepodstatnú. Ďalej uviedol, že žalobca sám opakovane uvádzal, že pokutu chcel zaplatiť na mieste samom, čo značí, že si bol vedomý spáchania dopravného priestupku. Prvostupňový súd mal za preukázané, že žalobca priestupok spáchal a z výpovedí svedkov vyplynulo, že na miesto priestupku prišiel až potom, keď vozidlo už bolo naložené a domáhal sa jeho zloženia tvrdiac, že je jeho vodičom a žiadneho priestupku sa nedopustil. Súd konštatoval, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky, aby priestupok bol vybavený v blokovom konaní, pretože žalobca ani na výzvu policajta P. nepreukázal spojitosť medzi ním a vozidlom.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že sa rozhodnutia žalovaného i prvostupňového správneho orgánu zrušujú a vracajú na ďalšie konanie. Rozhodnutie krajského súdu považoval za arbitrárne a nepreskúmateľné, pretože súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že žalobcovi bolo znemožnené riešiť priestupok v blokovom konaní, nezaoberal sa rozpormi vo svedeckých výpovediach a pripustil použitie nezákonne získaných dôkazov; zároveň nepreskúmal, či rozhodnutie vydal na to príslušný orgán a či miestom státia bol chodník.

Žalobca tvrdil, že na riešenie priestupku v blokovom konaní boli splnené zákonné podmienky, pretože priestupok bol spoľahlivo zistený a on sám bol ochotný pokutu zaplatiť. Ak krajský súd tvrdil, že vyhlásenie žalobcu policajtovi, že je vodičom vozidla, nebolo

dostatočným dôkazom jeho vzťahu k vozidlu, tak rozhodnutie žalovaného malo byť zrušené, lebo v celom ďalšom konaní nebol predložený žiadny iný dôkaz o tom, že vodičom vozidla bol žalobca. Ďalej tvrdil, že nevybavením veci v blokovom konaní sa jeho postavenie výrazne zhoršilo a došlo aj k zásahu do vlastníckeho práva v podobe odťahu motorového vozidla.

Krajskému súd žalobca vytykal, že sa nevysporiadal s rozporami vo svedeckých výpovediach, keď z nich len účelovo vybral niektoré časti. Tvrdil, že v konaní predložil ako dôkaz fotografiu zachytávajúcu auto, ako opúšťa Partizánsku ulicu a smeruje preč na ulicu Svoradovu – z fotografie je zrejmé, že auto vôbec nesmeruje po ulici Palisády smerom k hradu, ako uviedol policajt P. a tiež aj to, že auto necúva, ako to uviedol pracovník odťahovej služby B.. Zdôraznil, že táto fotografia jednoznačne preukazuje, že on sa nachádzal na mieste spáchania priestupku, ako aj to, že policajt P. a pracovník odťahovej služby neuviedli vo výpovediach pravdu.

Žalobca ďalej tvrdil použitie nezákonne získaných dôkazov, keď namietal, že na meranie vzdialenosti sa malo použiť len na to určené meradlo v zmysle § 8 ods. 2 písm. d/ zákona č. 142/2000 Z.z., a to meradlo typovo schválené s platným overením Slovenského metrologického ústavu. V danom prípade však meranie bolo vykonané necertifikovanými meradlami a snahu správnych orgánov ignorovať túto skutočnosť napriek upozorneniu považoval žalobca nebezpečnejšiu ako priestupok samotný.

Namietal, že v konaní nebolo preskúmané, že miestom státia bol chodník. Tvrdil, že na mieste, kde zaparkoval vozidlo, bola značka C16 – „prejdite na druhú stranu“ – posunutá o pár metrov bližšie k priechodu pre chodcov a preto bolo zrejmé, že vyvýšený a obrubníkom od cesty oddelený asfaltový pás, ktorý sa za ňou nachádzal, nebol určený pre pohyb chodcov a nemôže teda byť podľa definície uvedenej v § 2 písm. g/ zákona o cestnej premávke chodníkom. Uviedol, že pokuta mu bola uložená za to, že svojim vozidlom bránil pohybu chodcov – čo však považoval za nelogické, keďže chodci mali podľa značky C 16 povinnosť prejsť na druhú stranu a to po priechode pre chodcov, ktorý sa nachádzal pred zaparkovaným vozidlom.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 10.7.2012 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného vyplýva, že ORPZ v Novom Meste nad Váhom rozhodnutím č. ORP-OPDP-ODINM-58/2010 zo dňa 27.9.2010 uznalo žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť žalobca tým, že dňa 14.1.2010 v čase o 11.20 hod. na Partizánskej ulici v Bratislave parkoval s vozidlom T. EČV N. tak, že vozidlo ostalo stát' ľavou časťou na chodníku pre chodcov, pri čom nezostala voľná šírka chodníka najmenej 1,5m, ale len 52cm, čím porušil povinnosť ustanovenú v § 25 ods. 1 písm. q/ v spojení s § 52 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z.z.“). Za tento skutok mu bola podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch uložená pokuta v sume 60 eur.

V odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu žalobca uviedol v podstate totožné dôvody ako v žalobe a v odvolaní proti rozsudku krajského súdu.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že k spáchaniu priestupku došlo tak, ako bolo ustálené v prvostupňovom konaní. V súvislosti s námietkou žalobcu, že miesto, kde odstavil svoje vozidlo, nebolo chodníkom, lebo nebolo určené na pohyb chodcov, poukázal na odborné vyjadrenie Odboru dopravného inžinierstva KDI KR PZ Bratislava, v zmysle ktorého bol úsek, kde stálo žalobcovo vozidlo, označený ako jednosmerný v smere od Palisád po Hlavatého ulicu. Na pravej strane komunikácie bola značka B34 „zákaz zastavenia“

a na ľavej strane značky IP15b „parkovisko – parkovacie miesta s pozdĺžnym státím na chodníku“, E8a „začiatok úseku“ a C16 „prejdite na druhú stranu“. Podľa § 2 ods. 2 písm. g/ zákona č. 8/2009 Z.z. je chodníkom komunikácia alebo časť cesty určená pre chodcov, spravidla oddelená od vozovky výškovo alebo iným spôsobom. Chodníky na Partizánskej sú zvýšené a od cesty oddelené obrubníkom. Používanie chodníka, kde stálo vozidlo, nebolo žiadnym dopravným značením ani zariadením vylúčené z využívania chodcami. Žalovaný ďalej poukázal na ustanovenie § 52 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. a na skutočnosť, že žalobca vozidlo jednoznačne zaparkoval tak, že neostala voľná šírka chodníka 1,5m (zameranie šírky chodníka a fotodokumentácia boli doplnené na základe námietok žalobcu). Šírka chodníka je asi 1,1m, a teda ak žalobca zastal s vozidlom na tomto mieste, je logické, že neostala voľná šírka chodníka 1,5m.

K námietke žalobcu, že z preskúmaného rozhodnutia nebolo zrejmé, či ho vydal na to príslušný správny orgán, poukázal žalovaný na § 52 písm. b/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorý stanovuje vecnú príslušnosť orgánov PZ, pokiaľ ide o prejednanie priestupkov na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej dopravy a na § 55 ods. 1 tohto zákona, upravujúceho miestnu príslušnosť. Vecne príslušnými orgánmi sú okresné a krajské riaditeľstvá PZ pôsobiace v administratívnych obvodoch zriadených zákonom č. 221/1996 Z.z. Funkčne príslušnými na prejednávanie týchto priestupkov sú pritom dopravné inšpektoráty ako organizačné útvary okresných a krajských riaditeľstiev PZ.

Žalovaný k tvrdenému odopretiu riešiť priestupok v blokovom konaní uviedol, že zo správania žalobcu po zastavení odťahového vozidla nebolo zrejmé, že bol ochotný pokutu zaplatiť.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch a o uložení pokuty vo výške 60 €, preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania im predchádzajúce, najmä z toho

pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.

Podľa § 25 ods. 1 písm. q/ zákona č. 8/2009 Z.z. vodič nesmie zastaviť a stáť na chodníku okrem prípadu podľa § 52 ods. 2.

Podľa § 52 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. iní účastníci cestnej premávky než chodci nesmú chodník používať; to neplatí, ak dopravnou značkou alebo dopravným zariadením je určené inak alebo ak ide o **zastavenie alebo státie vozidla, pri ktorom ostane voľná šírka chodníka najmenej 1,5 m.**

Podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až j), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 84 ods. 1 zákona o priestupkoch za priestupok **možno** uložiť pokutu v blokovom konaní, ak je priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný pokutu (§ 13 ods. 2) zaplatiť.

V správnom súdnictve sa súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia v napadnutom rozhodnutí ani v konaní, ktoré mu predchádzalo. Správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcu uznali vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákon o priestupkoch, za čo mu bola uložená pokuta podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch vo výške 60 €.

Rovnako nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré sú totožné s námietkami odvolacími a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

V konaní nebolo sporné, že žalobca dňa 14.1.2010 v čase o 11.20 hod. v Bratislave na Partizánskej ulici zastavil a stál so svojim vozidlom značky T., EČV N. na úseku miestnej komunikácie tak, že ľavou časťou zastal na zvýšenom a od vozovky obrubníkom oddelenom mieste, pričom medzi plotom a vozidlom neostala šírka minimálne 1,5 metra.

Žalobca počas konania namietal, že svojim vozidlom nestál na chodníku, pretože úsek, kde vozidlo odparkoval, nebolo možné považovať za chodník určený pre pohyb chodcov. Podľa názoru odvolacieho súdu zo značenia daného úseku v čase, kedy sa mal žalobca priestupku dopustiť, nemožno vyvodiť iný záver ako ten, že uvedený úsek bol chodníkom. V tomto sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje so záverom žalovaného ako aj krajského súdu a v ďalšom odkazuje na ich argumentáciu. Skutočnosť, že žalobca odstavil vozidlo na úseku v podstate ohraničenom z jednej strany priechodom pre chodcov a z druhej značkou prikazujúcou chodcom prejsť na druhú stranu a označujúcou začiatok úseku, na ktorom sú parkovacie miesta s pozdĺžnym státím na chodníku, je zrejmá podľa odvolacieho súdu aj z fotodokumentácie nachádzajúcej sa v spise. A aj z tohto vyplýva, že miesto, na ktorom žalobca nechal vozidlo, nebolo určené na parkovanie vozidiel; v opačnom prípade by bolo vyššie uvedené dopravné značenie umiestnené hneď na začiatku ulice. Miesto, kde žalobca vozidlo nechal, bolo v tom čase jednoznačne chodníkom – bolo výškovo a obrubníkom oddelené od vozovky, nebolo označené ako „parkovisko – parkovacie miesto s pozdĺžnym státím na chodníku“ a nebolo žiadnym iným značením vylúčené z využívania chodcami, preto

podliehalo režimu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 25 ods. 1 písm. q/ v spojení s § 52 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. - to znamená, že žalobca tu mohol vozidlo zaparkovať len za podmienky, že by ostal voľný chodník o šírke 1,5m, čo bez akýchkoľvek pochybností splnené nebolo.

Námietky žalobcu o nevykonaní merania certifikovaným meradlom a o nejednoznačnosti určenia vecnej príslušnosti rozhodujúceho orgánu nepovažoval ani odvolací súd za relevantné.

Na meranie bolo použité bežne dostupné meradlo, pričom povinnosť použiť certifikované dĺžkové meradlo nevyplýva zo zákona. Navyše z fotodokumentácie je aj voľným okom zrejmé, že šírka medzi oplatením a vozidlom žalobcu bola nepochybne menšia ako 1,5m.

Argumentácia žalobcu je podľa odvolacieho súdu nekonzistentná a jednotlivé námietky si protirečia. Žalobca tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach postupom správneho orgánu, ktorý neprejednal priestupok na mieste v blokovom konaní napriek jeho naliehaniu a (tvrdenej) ochote pokutu za priestupok na mieste zaplatiť a zároveň tvrdí, že sa priestupku nedopustil, pretože parkoval správne. Zákon v ustanovení § 84 neuložil správne orgánu povinnosť prejednať priestupok za daných podmienok v blokovom konaní – dáva orgánu len možnosť tak urobiť. Preto keď mestská polícia nevyriešila priestupok žalobcu na mieste, ale postúpila ho príslušnému orgánu PZ SR na priestupkové konanie, nemožno konštatovať, že postupovala v rozpore so zákonom a že svojim konaním zasiahla do práv žalobcu. Bol dôvodný záver, že žalobca sa priestupku dopustil, ak zastavil vozidlo na chodníku tak, že neostal priestor o šírke minimálne 1,5m, preto bolo jeho vozidlo odtiahnuté a príslušný orgán začal konanie o priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb.; správne orgány v konaní vykonali potrebné dokazovanie na zistenie skutkového stavu, žalobca mal možnosť využiť všetky svoje procesné práva. Jeho tvrdenia o postupe mestskej polície a pracovníkov odťahovej služby pri odťahu vozidla (že na miesto dorazil ešte pred naložením vozidla, dožadoval sa jeho zloženia a tvrdil, že chcel pokutu zaplatiť, hoci podľa jeho názoru parkoval správne, tvrdené rozpory vo výpovediach pracovníkov odťahovej služby) boli predmetom

sťažnosti bez relevantného vplyvu na záver o tom, že postup a rozhodnutia žalovaných správnych orgánov boli v súlade so zákonom.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému priznanie trov konania zákon neumožňuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 10. júla 2012

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová